

“ସଂଗମଯୁଗରେ ଚାରିଟି ଯୁଗଳ ରୂପର ଅନୁଭବ”

ଆଜି ବାପଦାଦା ସବୁ ପିଲାଙ୍କର ଯୁଗଳ ରୂପକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ନିଜର ଯୁଗଳରୂପ ଅର୍ଥାତ୍ କମ୍‌ବାଇଣ୍ଡର ରୂପକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛ ? ଗୋଟିଏ ହେଲା— ତୁମେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନେ ଏହି ଅନତିମ ସମୟର ଶରୀର ଯାହାକି ପୁରୁଣା ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅତି ଅମୂଲ୍ୟ କରୁଥିବା ଏହି ଶରୀର ସହିତ ଯୁଗଳ ରୂପରେ ରହିଛ । ତୁମେ ସବୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନେ ଏହି ଶରୀର ଆଧାରରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କରିବା ସହିତ ବାପଦାଦାଙ୍କ ସାଥୀରେ ମିଳନର ଅନୁଭବ କରୁଛ । ତେବେ ଏହା ତୁମର ଅନତିମ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଶରୀର ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତା’ର ଅବଦାନରୁ ତୁମେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ଏହି ସମୟରେ ଅଲୌକିକ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଛ । ତେଣୁ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଦୁହେଁ କମ୍‌ବାଇଣ୍ଡର ଅର୍ଥାତ୍ ଯୁଗଳ ଅଟନ୍ତି । ଯଦିଓ ତୁମକୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରର ଅଭିମାନରେ ଆସିବାର ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ମାଲିକ ହୋଇ ଏହା ଦ୍ଵାରା କାର୍ଯ୍ୟ କରାଇବାର ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ, କର୍ମଯୋଗୀ ହୋଇ କର୍ମନେତୃତ୍ଵମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କର୍ମ କରାଉଛ ।

ଦ୍ଵିତୀୟରେ- ଅଲୌକିକ ବିଚିତ୍ର ଯୁଗଳ ରୂପ, ଯାହାକି ସାରା କଳ୍ପରେ ଏହିଭଳି ଯୁଗଳ ରୂପର ଅନୁଭବ କେବଳ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ କରିପାରିବ । ତାହା ହେଲା “ଆପ ଓଁର ବାପ” ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମେ ଏବଂ ବାବା, ଏହିଭଳି ଯୁଗଳ ରୂପର ଅନୁଭବ କରୁଛ । ଏହି ସ୍ଵରୂପ ସରବଦା ମାଷ୍ଟର ସରବଶକ୍ତିବାନ, ସରବଦା ବିଜୟୀ, ସରବଦା ସମସ୍ତତ୍ଵର ବିଜୟ ବିନାଶକ କରିବା ସହିତ ସଦା ସରବଦା ଶୁଭଭାବନା, ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାମନା, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବାଣୀ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦୃଷ୍ଟି, ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ଦ୍ଵାରା ବିଶାଳ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ସ୍ଵରୂପର ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ କରାଇଥାଏ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ସରବ ସମସ୍ତାର ସମାଧାନ ସ୍ଵରୂପ କରାଇଦିଏ । ନିଜପରିତି ବା ସମସ୍ତତ୍ଵ ପ୍ରତି ଦାତା ଏବଂ ମାଷ୍ଟର ବରଦାତା କରାଇଦିଏ । ସେଥିପାଇଁ କେବଳ ଏହି ଯୁଗଳ ସ୍ଵରୂପରେ ସଦା ସରବଦା ସ୍ଥିତି ରୁହ ତେବେ ସହଜରେ ଯୋଗ ଏବଂ ସେବାର ସିଦ୍ଧି ସ୍ଵରୂପ ହୋଇଯିବ । ବିଧି କେବଳ ନିମିତ୍ତ ମାତ୍ର ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସିଦ୍ଧି ଅର୍ଥାତ୍ ସଫଳତା ସଦା ସରବଦା ସାଥୀରେ ରହିବ । ଏବେ ବିଧିରେ ଚାଲିବା ପାଇଁ ଅଧିକ ସମୟ ଲାଗୁଛି ଏବଂ ସିଦ୍ଧି ଯଥା ଶକ୍ତି ଅନୁଭବ ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ଯେତେଯେତେ ଏହି ଅଲୌକିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଯୁଗଳ ସ୍ଵରୂପରେ ସଦା ସରବଦା ସ୍ଥିତି ରହିବ ସେହି ଅନୁସାରେ ବିଧିଠାରୁ ଅଧିକ ସିଦ୍ଧିର ଅନୁଭବ ହେବ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତି ଅଧିକ ଅନୁଭବ ହେବ । ସିଦ୍ଧି ସ୍ଵରୂପର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସିଦ୍ଧି ସୁନିଶ୍ଚିତ । ଏହି କଥା ବାସ୍ତବରେ ଅନୁଭବ ହେବା ଉଚିତ୍ ।

ତୃତୀୟ ଯୁଗଳ ରୂପ - ମୁଁ ସେହି କଳ୍ପ ପୁରବର ବ୍ରାହ୍ମଣ ତଥା ଫରିସ୍ତା । ବ୍ରାହ୍ମଣ ରୂପ ଏବଂ ଅନତିମ କର୍ମାତୀତ ଫରିସ୍ତା ସ୍ଵରୂପ । ଏହି ଯୁଗଳ ରୂପର ଅନୁଭବ ତୁମକୁ ବିଶାଳ ସମମୁଖରେ ସାକ୍ଷାତକାର ମୁରତି କରିଦେବ । “ବ୍ରାହ୍ମଣ ତଥା ଫରିସ୍ତା,” ଏହି ସମ୍ପୃକ୍ତି ଦ୍ଵାରା ଚାଲିବା ବୁଲିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଏହି ବ୍ୟକ୍ତି ଶରୀର, ବ୍ୟକ୍ତି ଦେଶରେ ପାର୍ଟ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କର ସାଥୀ ଅବସ୍ଥାକୃତ ଦେଶର ଫରିସ୍ତା, ଏହି ବ୍ୟକ୍ତି ଦେଶ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତି ଶରୀରକୁ ବିଶାଳ ସେବାର ପାର୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି, ଏହିଭଳି ବ୍ୟକ୍ତି ଭାବରୁ ଉତ୍ପନ୍ନରେ ଅବସ୍ଥାକୃତ ରୂପଧାରୀ ଅନୁଭବ କରିବ । ଏହି ଅବସ୍ଥାକୃତ ଭାବ ଅର୍ଥାତ୍ ଫରିସ୍ତା ସ୍ଵରୂପର ଭାବ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ପ୍ରକୃତି ଭାବରେ ଅବସ୍ଥାକୃତ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ୟକ୍ତି ପଣିଆର କଥାବାର୍ତ୍ତା, ବ୍ୟକ୍ତି ଭାବର ସ୍ଵଭାବ-ସଂସ୍କାରକୁ ସହଜରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେବ । ଯଦି ଭାବ ଅର୍ଥାତ୍ ଆନନ୍ଦର ଭାବନାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯାଏ ତେବେ ସବୁ କିଛି ବଦଳିଯିବ । ଏହିଭଳି ଅବସ୍ଥାକୃତ ଭାବକୁ ସଦାସରବଦା ସ୍ଵରୂପରେ ଆଣ । ତୁମର ସମ୍ପୃତିରେ ତ ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି ଯେ ମୁଁ ହେଉଛି ବ୍ରାହ୍ମଣ ତଥା ଫରିସ୍ତା, ଏବେ ସମ୍ପୃତିକୁ ସ୍ଵରୂପରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କର । ସ୍ଵରୂପ ହେବା ଦ୍ଵାରା ସହଜରେ ଆପେ ଆପେ ନିରନ୍ତର ହୋଇଯିବ । ସ୍ଵରୂପରେ ଆଣିବା ଅର୍ଥାତ୍ ସଦା ସରବଦା ଅବସ୍ଥାକୃତ ଫରିସ୍ତା ଅବସ୍ଥାରେ ରହିବା । କେବେ ଭୁଲିଗଲ, କେବେ ସମ୍ପୃତିରେ ଆସିଲ— ଏହା ହେଉଛି ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥା କିନ୍ତୁ ସ୍ଵରୂପ ହୋଇଯିବା ହେଉଛି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅବସ୍ଥା ।

ଚତୁର୍ଥରେ- ଉଦ୍‌ବିଷ୍ଣୁର ଚତୁର୍ଭୁଜ ସ୍ଵରୂପ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏବଂ ନାରାୟଣଙ୍କର ଯୁଗଳ ରୂପ, କାହିଁକି ନା ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତୁମମାନେ ଆତ୍ମା ଭିତରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏବଂ ନାରାୟଣ ଉଭୟ ପାର୍ଟ କରିବାର ସଂସ୍କାର ଉରୁଛ । କେତେବେଳେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେବ, କେତେବେଳେ ନାରାୟଣ ହେବ । ଉଦ୍‌ବିଷ୍ଣୁ ପରାବଧି ଏହି ଯୁଗଳରୂପ ସେତିକି ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପରେ ରହିବା ଦରକାର । ଆଜି ଫରିସ୍ତା, କାଲି ଦେବତା । ଏବେ ଏବେ ଫରିସ୍ତା, ଏବେ ଏବେ ଦେବତା । ନିଜର ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ କରିବାର ସ୍ଵରୂପ ଆସିଲା କି ଆସିଲା, ହେଲା କି ହେଲା । ତୁମର ସଂକଳ୍ପ ଏହିଭଳି ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବା ଦରକାର କାହିଁକି ନା ତୁମମାନଙ୍କର ଏହି ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ସମରୂପ ସଂକଳ୍ପ ଜାଗ୍ରତ ହେଲେ ଯାଇ ତୁମର ରାଜ୍ୟ ପାଖେଇ ଆସିବ । ତୁମର ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଥିବା ସଂକଳ୍ପ ହିଁ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଚରନା କରିବ

ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଷ୍ଟି ଉପରକୁ ଆଣିବ । ଯଦି ତୁମମାନଙ୍କର ସଂକଳ୍ପ ମରଜ ଅର୍ଥାତ୍ ସୁପ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିବ ତେବେ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ଇମରଜ ଅର୍ଥାତ୍ ପରତଃକୃଷ୍ଟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ବ୍ରହ୍ମମାତ୍ମକ ସହିତ ବ୍ରାହ୍ମମଣ୍ଡଳମାନଙ୍କର ସଂକଳ୍ପ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ଏହି ଭୂମି ଉପରେ ପରତଃକୃଷ୍ଟ ହେବ । ବ୍ରହ୍ମମାତାବା ମଧ୍ୟ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟିରେ ନୂଆ ଏବଂ ପରଥମେ ପାର୍ବତ କରିବା ପାଇଁ, ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମମଣ୍ଡଳ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ, ସାଥୀରେ ଯିବା ପାଇଁ କଥା ଦେଇଥିବା କାରଣରୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛନ୍ତି । ଯଦି ଏକୃତିଆ ବ୍ରହ୍ମମାତା ଶରୀକୃଷ୍ଣଣ ହୋଇଯିବେ ତେବେ ଏକୃତିଆ ଯାଇ କ'ଣ କରିବେ ? ସାଥୀରେ ପାଠ ପଢ଼ିଲାବାଲା, ଖେଳିଲାବାଲା ବି ଦରକାର ନା ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମମାତାବା ବ୍ରାହ୍ମମଣ୍ଡଳମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଏହି କଥା କହିଛନ୍ତି ଯେ, ମୋ ଭଳି ଅବସ୍ଥକ୍ତ ରୂପଧାରୀ ପିତା ସଦୃଶ ଅବସ୍ଥକ୍ତ ରୂପଧାରୀ, ଅବସ୍ଥକ୍ତ ସ୍ଥିତିଧାରୀ ଫରିସ୍ତା ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ହୁଅ । ତେବେ ଯାଇ ଫରିସ୍ତାରୁ ଦେବତା ହୋଇପାରିବ । ତେବେ ଏହି ସବୁ ଯୁଗଳ ରୂପରେ ସ୍ଥିତ ରହିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସମ୍ପଦନ୍ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ବାବାତ୍ମକ ସମାନ ହୋଇ ସହଜରେ ସବୁ କର୍ମରେ ସିଦ୍ଧିର ଅନୁଭବ କରିବ ।

ତେବେ ଡବଲ ବିଦେଶୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାତାଙ୍କ ସହିତ ଆତ୍ମିକ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରିବାର ତୀବ୍ର ଇଚ୍ଛା ରହିଛି । ସମସ୍ତେ ଭାବୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆଜି ହିଁ ବାବାତ୍ମକ ସହିତ ମିଶିବାର ସୁଯୋଗ ପାଆନ୍ତି କି । କିନ୍ତୁ ଏହି ସାକାର ଦୁନିଆରେ ସବୁ କିଛି ଦେଖିବାକୁ ପଡୁଛି । ପୁରୁଷ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ଭିତରେ ରହୁଥିବା ଦୁନିଆ ଅଟେ ନା । ତେଣୁ ଏହାଠାରୁ ଉନ୍ନତ୍ଵରେ ରହୁଥିବା ଦୁନିଆକୁ ଆସିଯାଅ, ସାରା ସମସ୍ତ ବାବାତ୍ମକ ନିକଟରେ ବସି ରହିପାରିବ । ବାପଦାତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପରତଃକୃଷ୍ଟ ସନ୍ତାନ ନିଜ ନିଜର ବିଶେଷତା ଅନୁସାରେ ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି । କେହି ଭାବିବେ ଇଏ ଅଧିକ ପ୍ରିୟ, ମୁଁ ଟିକିଏ କମ ପ୍ରିୟ, ଏମିତି ନୁହେଁ । ମହାରଥୀ ପିଲାମାନେ ନିଜର ବିଶେଷତା କାରଣରୁ ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ବାବାତ୍ମକ ନିକଟରେ ନିଜ ନିଜ ହିସାବରେ ସମସ୍ତେ ମହାରଥୀ, ସମସ୍ତେ ମହାନ ଆତ୍ମା ସେଥିପାଇଁ ମହାରଥୀ । ଏଠାରେ ତ କାର୍ଯ୍ୟ ଚଳାଇବା ପାଇଁ କାହାକୁ କାହାକୁ ସନ୍ଦେହରେ ନିମିତ୍ତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି ନଚେତ୍ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜର ସ୍ଥାନ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିଛି । ଯଦି ସମସ୍ତେ ଦାଦୀ ହୋଇଯିବେ ତେବେ କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ? ସେଥିପାଇଁ ଜଣଙ୍କୁ ତ ନିମିତ୍ତ କରିବାକୁ ପଡିବ ନା । ଏମିତି ତ ନିଜ ନିଜ ହିସାବରେ ସମସ୍ତେ ଦାଦୀ ଅଟ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦାଦୀ ବା ଦାଦୀ ତ କହୁଛନ୍ତି ନା । ପୁଣି ବି ତୁମେ ସମସ୍ତେ ମିଶି ଜଣଙ୍କୁ ତ ନିମିତ୍ତ କରିଛ ନା । ତେବେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ନିମିତ୍ତ କରିଛ ନା କେବଳ ବାବା କରିଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ କେବଳ ନିମିତ୍ତ ମାତ୍ର ଯଦ୍ଵାରା କାରବାରକୁ ପରିଚାଳନା କରିବା ପାଇଁ ନିଜ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟ ଅନୁସାରେ ନିମିତ୍ତ ତ କରିବାକୁ ହିଁ ପଡିଥାଏ । ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ତାହା ନୁହେଁ ଯେ ତୁମେମାନେ ମହାରଥୀ ନୁହେଁ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ମହାରଥୀ ଅଟ । ମହାବୀର ମଧ୍ୟ ଅଟ । ତେବେ ମାୟାକୁ ଚାଲେଞ୍ଜ ଦେଲାବାଲା ମହାରଥୀ ନୁହଁନ୍ତି ତ ଆଉ କ'ଣ ହେବେ !

ବାପଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ତ ସାପ୍ତାହିକ କୋରସ କରିଥିବା ପିଲା ମଧ୍ୟ ମହାରଥୀ କାହିଁକି ନା ସାପ୍ତାହିକ କୋରସ ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ କରିବେ ଯେତେବେଳେ ଭାବିବେ ଯେ ଏହିଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜୀବନ ଗଢିବାର ଅଛି । ଯଦି ଚାଲେଞ୍ଜ କରିଲେ ତେବେ ମହାରଥୀ ବା ମହାବୀର ହୋଇଗଲେ । ବାପଦାତା ସବୁବେଳେ ଗୋଟିଏ ସ୍ଲୋଗାନକୁ ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି, ତାହାହେଲା— ପରଥମେ ନିଜର ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ରହିବା, ଦ୍ଵିତୀୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟବହାରରେ ଆସିବା । ତେବେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ରହିଲେ ତ ସମସ୍ତେ ବଡ଼, କେହି ବି ଛୋଟ ନୁହଁନ୍ତି କିନ୍ତୁ କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ କାହାକୁ ତ ନିମିତ୍ତ କରିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ ସେଥିପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟବହାରରେ ସର୍ବଦା ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ସ୍ଲୋଗାନ ହେଲା-- ସମ୍ପାନ ଦେବା, ସମ୍ପାନ ନେବା । ଅନ୍ୟକୁ ସମ୍ପାନ ଦେବା ହିଁ ସମ୍ପାନ ନେବା । ଦେବା ଭିତରେ ନେବା ସମାହିତ । ଯଦି ସମ୍ପାନ ଦେବ ତେବେ ସମ୍ପାନ ମିଳିବ । ସମ୍ପାନ ପାଇପାର ଉପାୟ ହେଲା ସମ୍ପାନ ଦେବା । ତୁମେ ସମ୍ପାନ ଦେବ ଏବଂ ତୁମକୁ ନ ମିଳିବ, ଏପରି ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଆନ୍ତରିକ ସମ୍ପାନ ଦିଅ, ସାମ୍ରାଜ୍ୟ କାରଣରୁ ନୁହେଁ । ଯିଏ ଆନ୍ତରିକ ଭାବରେ ସମ୍ପାନ ଦିଅନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଆନ୍ତରିକ ସମ୍ପାନ ମିଳିଥାଏ । ଯଦି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ସମ୍ପାନ ଦେଉଥିବ ତେବେ ମିଳିବ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି । ତେଣୁ ସର୍ବଦା ଆନ୍ତରିକ ସମ୍ପାନ ଦିଅ ଏବଂ ଆନ୍ତରିକ ସମ୍ପାନ ପାଅ । ଏହି ସ୍ଲୋଗାନ ଦ୍ଵାରା ସଦା ସର୍ବଦା ନିର୍ବିଘ୍ନ, ନିଃସଂକଳ୍ପ ଏବଂ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହିବ । ଆଗକୁ ମୋର କ'ଣ ହେବ ଏହି ଚିନ୍ତା ରହିବ ନାହିଁ । ମୋର କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ ହୋଇସାରିଛି, ହୋଇ କରି ହିଁ ରହିଛି, ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ରହିବ ଏବଂ ଏହିଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରଭାବର ବରତ୍ତମାନ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ । ଏହାକୁ କେହି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବ ନାହିଁ । କେହି କାହାର ଆସନ ନେଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ । ଯେହେତୁ ଏହା ପୂର୍ବ ନିଶ୍ଚିତ ସେଥିପାଇଁ ଚିନ୍ତାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି ଫଲୋ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ପିତାତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବାବାଲା । ବୁଝିଲ ।

ତେବେ ଡବଲ ବିଦେଶୀ ପିଲାମାନଙ୍କ ଉପରେ ତ ବାପଦାତାଙ୍କର ବିଶେଷ ସନ୍ଦେହ ରହିଛି । ସାମ୍ରାଜ୍ୟୀ ସନ୍ଦେହ ନୁହେଁ, ଆନ୍ତରିକ ସନ୍ଦେହ । ବାପଦାତା ତ ଶୁଣାଇଥିଲେ ଯେ ଗୋଟିଏ ପୁରୁଣା ଗୀତ ଅଛି-- ଉର୍ତ୍ତୀ-ଉର୍ତ୍ତୀ ଦିବାରୋ..... ଏହା ହେଉଛି ଡବଲ ବିଦେଶୀମାନଙ୍କର ଗୀତ । ସେମାନେ ସମୁଦ୍ରକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ସହିତ ଧର୍ମ, ଦେଶ, ଭାଷା ସବୁ ପ୍ରକାରର ଉଚ୍ଚ ଉଚ୍ଚ ପୁରାତୀରକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ବାବାତ୍ମକ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ବାବାତ୍ମକୁ ପ୍ରିୟ । ଭାରତବାସୀ ତ ଦେବତାମାନଙ୍କର ପୂଜାରୀ ହିଁ ଥିଲେ ତେଣୁ ସେମାନେ କୌଣସି ଉଚ୍ଚ ପାଚୋରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତିବନ୍ଧକକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିନାହାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଡବଲ ବିଦେଶୀ ପିଲାମାନେ ଏହି ଉଚ୍ଚ ଉଚ୍ଚ ପାଚୋରୀକୁ କେତେ ସହଜରେ ପାର (ଅତିକ୍ରମ) କରିଛ ସେଥିପାଇଁ ବାପଦାତା ହୃଦୟର ସହିତ ପିଲାମାନଙ୍କର ଏହି ବିଶେଷତାର ଗୀତ

ଗାଉଛନ୍ତି । ବୁଝିଲ । କେବଳ ଖୁସି କରିବା ପାଇଁ କହୁନାହାନ୍ତି । କେତେକ ପିଲା ମଜା-ମଜାରେ କହିଦିଅନ୍ତି ଯେ ବାପଦାଦା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଖୁସି କରିଦେଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ବାପଦାଦା ତ ଅର୍ଥ ସହିତ ଖୁସି କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ତୁମେ ନିଜେ ନିଜକୁ ପଚାର ବାପଦାଦା ବିନା ଅର୍ଥରେ କହୁଛନ୍ତି ନା ଏହା ବାସ୍ତବିକ! ଉର୍ତ୍ତ ଉର୍ତ୍ତ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଆସିଯାଇଛ ନା! କେତେ ମେହନତ କରି ଟିକେଟର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରୁଛ । ଏଠାରୁ ଯିବା ପରେ ପରେ ପୁନର୍ବାର ଆସିବା ପାଇଁ ଅର୍ଥ ସଞ୍ଚୟ କରିବାରେ ଲାଗିପଡୁଛ ନା । ବାପଦାଦା ଯେତେବେଳେ ପିଲାମାନଙ୍କର ସ୍ନେହକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ସ୍ନେହରେ କିପରି ଏଠାରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଉପାୟ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି, କେଉଁ ଉପାୟରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ବାପଦାଦା ଏହିଭଳି ସ୍ନେହୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସ୍ନେହର କାର୍ଯ୍ୟ କଳାପକୁ ଦେଖି, ଲଗନକୁ ଦେଖି, ଖୁସି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଦୂରବାଲାଙ୍କୁ ପଚାର ସେମାନେ କିପରି ଆସୁଛନ୍ତି ? ପରିଶ୍ରମ କରି କରି ପୁଣି ବି ପହଞ୍ଚି ତ ଯାଉଛନ୍ତି ନା । ଆରହା!

ସଦା ସର୍ବଦା ଯୁଗଳ ରୂପରେ ସ୍ଥିତ ରହୁଥିବା, ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କ ସମାନ ଅବସ୍ଥକତ ଭାବରେ ସ୍ଥିତ ରହୁଥିବା, ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ସିଦ୍ଧି ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା, ନିଜର ସମର୍ଥ ସମାନ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ସାକ୍ଷାତକାର କରାଉଥିବା, ଏହିଭଳି ସର୍ବଦା ନିର୍ଗତିନୂତ, ସର୍ବଦା ନିର୍ଗତି ବିଜୟୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସ୍ନେହ ସମ୍ପଦନ୍ନ ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ନମସ୍କୃତେ ।

ସାମଞ୍ଜସ୍ୟସିଦ୍ଧିକୋ ଗୁପ୍ତ ସହିତ:- ସମସ୍ତେ ନିଜକୁ ସାରା ବିଶାଳରେ ଆମେ ବିଜୟୀ ଆତ୍ମା—ଏହିଭଳି ଅନୁଭବ କରୁଛ ? କାହିଁକି ନା ସାରା ବିଶାଳର ଅନେକ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ବାବାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବାର ଭାଗ୍ୟ କେବଳ ତୁମେ ବିଶେଷ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ମିଳିଛି । ଉର୍ତ୍ତରୁ ଉର୍ତ୍ତ ପିତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିପାରିବା, ଏହା କେତେ ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟ! ଚିହ୍ନିଗଲା, ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡ଼ି ଦେଲା ଏବଂ ପ୍ରାପ୍ତି ମଧ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ଏବେ ନିଜକୁ ବାବାଙ୍କର ସର୍ବ ସମ୍ପଦତ୍ତିର ମାଲିକ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରୁଛ ? ଯେବେକି ସଦାକାଳର ସନ୍ତାନ, ତେବେ ସନ୍ତାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଧିକାରୀ । ଏହି ସମ୍ପ୍ରତିକୁ ବାରମ୍ବାର ମନେ ମନେ ଅଭ୍ୟାସ କର । ମୁଁ କିଏ ? କାହାର ସନ୍ତାନ! ଅମୃତବେଳାରେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସମ୍ପ୍ରତି ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ସାରା ଦିନ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ରହିଥାଆନ୍ତି । ଯଦି ଅମୃତବେଳା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ନୁହେଁ ତେବେ ସାରା ଦିନରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବିଘ୍ନ ଆସିବ ସେଥିପାଇଁ ତୁମର ଅମୃତବେଳା ସର୍ବଦା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବା ଦରକାର । ଅମୃତବେଳାରେ ନିଜେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବରଦାନ ଦେବାପାଇଁ ଆସନ୍ତି । ସେହି ସମୟରେ ଯିଏ ବରଦାନ ନେଇଥାନ୍ତି ତାଙ୍କର ସାରାଦିନ ସହଜଯୋଗୀ ସ୍ଥିତିରେ କଟିଥାଏ । ତେବେ ପାଠପଢ଼ା ଏବଂ ଅମୃତବେଳାର ମିଳନ ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବା ଦରକାର । ତେବେ ଯାଇ ସବୁବେଳେ ସୁରକ୍ଷିତ ରହିପାରିବ ।

ଜରମାନୀ ଗୁପ୍ତ ସହିତ:- ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ବିଶାଳ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ବିଶାଳ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଆତ୍ମା ମନେ କରୁଛ ? ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବ ସମ୍ପଦତ୍ତିରେ ଭରପୁର । ଯେତେବେଳେ ନିଜ ପାଖରେ ସମ୍ପଦତ୍ତି ଭରପୁର ମାତ୍ରାରେ ଥିବ ତେବେ ତ ଅନ୍ୟକୁ ନେଇପାରିବ ନା । ତେବେ ସର୍ବଦା ସର୍ବ ସମ୍ପଦତ୍ତିରେ ଭରପୁର ଆତ୍ମା ବାଳକ ତଥା ମାଲିକ (ସନ୍ତାନ ହିସାବରେ ସମ୍ପଦତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ) ଏହିଭଳି ଅନୁଭବ କରୁଛ ? ବାବା କହିବା ଅର୍ଥ ବାଳକ ତଥା ମାଲିକ ହୋଇଯିବା । ଏହି ସମ୍ପ୍ରତି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ତୁମକୁ ବିଶାଳ କଲ୍ୟାଣକାରୀ କରିଦେବ ଏବଂ ଏହି ସମ୍ପ୍ରତି ସଦା ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ଉଡ଼ାଉଥିବ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଧର୍ମ । ସମ୍ପଦନ୍ନ ରହିବା, ଖୁସିରେ ଉଡ଼ିବା ଏବଂ ସଦାସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପଦତ୍ତିର ଅଧିକାରର ନିଶାରେ ରହିବା । ଏହିଭଳି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମା ଅଟ । ଆରହା!

ବରଦାନ:- ନିଜର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ଏବଂ ବାଣୀ ଦ୍ଵାରା ଚାଲିବା ବୁଲିବା ସମୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଥିବା ମାଷ୍ଟର ଶିକ୍ଷକ ହୁଅ ।

ଯେପରି ଆଜିକାଲି ଭ୍ରାମ୍ୟମାଣ ଲାଇବ୍‌ରେରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପୁସ୍ତକାଳୟ ମଧ୍ୟ ଅଛି ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ମାଷ୍ଟର ଶିକ୍ଷକ ଅଟ । ସଦା ସର୍ବଦା ନିଜ ସମ୍ପ୍ରାଣରେ ଛାତ୍ର-ଛାତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ଦେଖି, ତୁମେମାନେ ଏକୃଷ୍ଟ ନୁହେଁ, ସର୍ବଦା ଛାତ୍ର-ଛାତ୍ରୀମାନଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରାଣରେ ଅଛ । ସର୍ବଦା ନିଜେ ମଧ୍ୟ ପାଠ ପଢୁଛ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପଢ଼ାଉଛ । ଯୋଗ୍ୟ ଶିକ୍ଷକ କେବେହେଲେ ଛାତ୍ର-ଛାତ୍ରୀମାନଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରାଣରେ ବେପରୁଆ ହେବେ ନାହିଁ, ସାବଧାନ ରହିବେ । ଯେତେବେଳେ ବି ଶୋଉଛ, ଉଠୁଛ, ଚାଲୁଛ, ଖାଉଛ ସବୁ ସମୟରେ ମନେ କର ଯେ ମୁଁ ବହୁତ ବଡ଼ କଲେଜରେ ବସିଛି, ଛାତ୍ର-ଛାତ୍ରୀମାନେ ମୋତେ ଦେଖୁଛନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଆତ୍ମ ନିର୍ଗତ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ନିଜର ସଂସ୍କାରକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର କରିଦେବା ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯୋଗ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***